

Sygn. akt II CNP 7/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 6 sierpnia 2015r.,  
skargi Uniwersytetu Łódzkiego z siedzibą w Łodzi  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego  
postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi  
z dnia 8 października 2014r., sygn. akt III Ca 1314/14  
wydanego w sprawie z wniosku Uniwersytetu Łódzkiego z siedzibą w Łodzi  
przy uczestnictwie Spółdzielni Inwalidów "N." z siedzibą w K.  
oraz I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie  
o złożenie do depozytu sądowego,

**1. odrzuca skargę**

**2. zasądza od skarżącego Uniwersytetu Łódzkiego na rzecz  
uczestników postępowania kwotę 120 zł (sto dwadzieścia)  
tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

## UZASADNIENIE

Skarga wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 października 2014 r., III Ca 1314/14 została oparta na podstawie naruszenia art. 693<sup>1</sup> k.p.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c.

Art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424<sup>2</sup> § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregokolwiek z wymogów określonych w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarga wnioskodawcy nie spełnienia tych wymogów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że np. samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa. Podobnie obowiązek uprawdopodobnienia szkody spowodowanej przez wydanie

orzeczenia niezgodnego z prawem nie może ograniczać się do wskazania potencjalnego źródła szkody. Natomiast obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia zatem jednocześnie wymogu określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.